

Ὁ Οὐττερσον ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλὸς καὶ σύννους, εἶτα δὲ εἶπε πρὸς τὸν ὑπάλληλον: «Ἄν θέλετε νὰ ἔλθετε μαζὶ μου μετὰ τὴν ἄμαξαν νομίζω ὅτι θὰ δυνήθω νὰ σὰς φέρω εἰς τὴν κατοικίαν του.»

Ἦτο ἡδὴ ἡ ἐνάτη περίπου ὥρα τῆς πρωίας. Μετὰ τὴν ὥραιαν, σεληνοφώτιστον νύκτα ἐσχηματίσθη κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας πυκνὴ ὁμίχλη ἔχουσα χρῶμα σοκολάτας καὶ ἐξηπλώθη ὡς νεκρικὴ ὁδὸν ἀνὰ τὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἄμαξα ᾤδευε βραδέως καὶ προσεκτικῶς διὰ τοῦ λαβυρίνθου τῶν στενῶν ὁδῶν, αἵτινες ἀγούσιν εἰς τὴν μεμακρυσμένην καὶ ἀπόκέντρον συνοικίαν Soho. Ἡ συνοικία αὕτη εἶνε ρυπαρὰ καὶ πενιχρά, ἐπὶ δὲ καὶ κατὰ τὰς εὐηλίους ἡμέρας ζοφερὰ καὶ ἀποτρόπαιος. Κατὰ τὴν πρωίαν ταύτην ἔτι ζοφερώτερα καθισταμένη ὑπὸ τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, καὶ ἔτι ρυπαρώτερα διὰ τῶν βορβορωδῶν δρομίσκων, ἀμυδρότατα φωτισομένων διὰ τῶν ἐλλεινῶν φανῶν, οἵτινες εἶχον μείνῃ

εἰσέτι ἀνημμένοι, ἐνεποίει τὴν ἐντύπωσιν ἀπαισίας πόλεως φαντασμάτων, οἷαν δύνανται τις νὰ ἴδῃ μόνον ἐν ὀνείρῳ δεινῷ.

Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἣν ἔδειξεν ὁ Οὐττερσον ὡς κατοικίαν τοῦ Ἀῦδ, ἐν τινὶ ὁδῷ στενωτάτῃ καὶ ρυπαρωτέρᾳ πάσης ἄλλης ἐν τῇ συνοικίᾳ. Πλησίον τῆς οἰκίας εὐρίσκετο ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους ἐλλεινὸν τι ῥακοπωλεῖον, ἐνθα εἰσέρχοντο καὶ ἐξέρχοντο ἐψιμυδιωμένα καὶ ῥακένδυτοι γυναικες καὶ ἄνδρες μετὰ πρόσωπα κακοῦργων — ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους μικρὸν τι καπηλεῖον, οὐχὶ λίαν ἐλκυστικόν. Ὡχρὰ καὶ ῥακένδυτα παῖδια ἐκάδηντο πτήσσοντα, πεινῶντα καὶ ῥιγοῦντα ἐν ταῖς θύραις τῶν οἰκιῶν. Αὕτη λοιπὸν ἦτο ἡ κατοικία τοῦ φίλου τοῦ Ἑρρίκου Τζέκυλ, ἡ κατοικία τοῦ κληρονόμου ἐνὸς τετάρτου ἐκατομμυρίου λιρῶν στερλινῶν;!

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

«Ἐμεῖς» ἔλεγεν ὁ κόμης εἰς τὸν ἐξάδελφόν του «πέρα πολὺ διάφοροι φύσεις ἢ ὥστε νὰ ῥερμαίνωμεθα ἐπὶ μακρὸν πρὸς ἀλλήλους. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν. Πᾶσα παραφορά καὶ παρεκτροπὴ μὲ ταρασσεῖ. Σεῖς δέ, Βόμστορφ, ἔχετε πνεῦμα εὐκίνητον, εἶσθε πλήρης πρωτοτύπου εὐφυίας — (τὸν τελευταῖον τοῦτον ἔπαινον ὁ κόμης Φέλιξ ἀπέδωκεν εἰς τὸν συγγενὴ του μετὰ τὴν ἀσφαλὴ προὑπόθεσιν, ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ ἐμετριάζετο ἡ σκληρότης τῶν λοιπῶν παρατηρήσεών του) — εὐφυίας πρωτοτύπου, ἀλλὰ προτρεχούσης τῶν ἡμετέρων χρόνων, ἢ καὶ ὑπολειπομένης αὐτῶν, — δὲν δύναμαι νὰ ὀρίσω ἀκριβῶς ποῖον εἶνε τὸ ὀρθότερον. Διὰ ταῦτα λοιπὸν εἶνε καλὸν νὰ ἐκτιμῶμεν καὶ νὰ θαυμάζωμεν ἀλλήλους ἐξ ἀποστάσεως καὶ οὕτω ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνωμεν πάντοτε καλοὶ φίλοι. Σοὺ κάμνω αὐτὴν τὴν πρότασιν τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ ἡ μέλλουσα σύζυγός μου ἔχει ἀνατραφῇ ὑπὸ διδάγματα καὶ παραδείγματα, ὅλως ἀποκλίνοντα ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σὰς ἰδέας καὶ ἀρχάς.»

Ὁ Οὐγὸς φὸν Βόμστορφ ἀπήντησεν εἰς τοὺς λόγους τοῦτοῦς τοῦ κόμητος ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπήτῃ ἐξάδελφε. Ὅχι μόνον σὰς ἐννοῶ πληρέστερα ἀλλὰ καὶ ἐκτιμῶ μεγάλως τὴν εὐκρίνειάν σου. Ἡ φιλία, τὴν ὁποίαν δὲν συνδέει ἡ φρόνησις, δύναται ὑπὸ τῆς μαυρίας ἐυκόλως νὰ διαλυθῇ, ὡς λέγει ὁ Σαίξπηρος! Σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς τείνω τὴν δεξιάν. Μίαν μόνην παράκλησιν ἔχω νὰ σὰς ἀπευθύνω: Ἄν χρειασθῇτε ποτὲ ἀνδραπὸν τινά, ἀποτάθητε πρὸς ἐμέ. Καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ νὰ πῆτε μαζὶ μου μίαν φιλήν καμπανίον διὰ νὰ ἐπισφραγίσωμεν τὸ ὁμολογόν μας. — Ὁ κόμης Φέλιξ εὗρεσκε τὴν πρόκλησιν ταύτην, ἥτις ἐγένετο διὰ λογαριασμόν του, τόσον παράδοξον, ὅσον καὶ τὴν ὥραν ἀκατάλληλον, διότι ἦτο ἡ δεκάτη πρὸ μεσημβρίας.»

«Αἱ σὺ, διποδὸν φράκον! ἐφώναζεν ὁ Βόμστορφ πρὸς τὸν ὑπηρέτην τοῦ οἰνοπωλείου, «τρέξε σὺτὸ κελλάρι νὰ φέρῃς μία μπουτίλια, τὴν καλὴν!» Ἐχὼ τὴν τιμὴν νὰ κεράσω τὸν ἐξάδελφόν μου, τὸν κόμητα Βίτσδορφ.»

Ἄλλ' ὁ κόμης Φέλιξ ἀπεποιήθη, εὐγενῶς εὐχαριστήσας, καὶ ὑποκλιθεὶς ἀπῆλθε.

Τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς χορηγήσεως τοῦ εισοδήματος ἔωρτασεν ὁ βαρὺνός Οὐγὸς, χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, μέχρι βαθείας νυκτὸς πίνων· τινὲς δὲ μεμνημένοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἐπιθυμῶν νὰ ἐκδηλώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ζωηρότερον τὴν ἐγγνωμοσύνην ἐπὶ ἐν ἀμέσῳ τὸ ἦμυσι τοῦ μηνιαίου χορηγήματος εἰς ὑγείαν τοῦ ἐξαδέλφου του.

Θαυμάσια ἡμέρα. — Ἐξῶθεν τῆς ἐκκλησίας ἴστατο ἀναρίθμητον πλῆθος καὶ αἱ ἄμαξαι ἀφικνοῦντο ἀδιακόπως ἢ μία μετὰ τὴν ἄλ-

λην. Τὸ οἰκεῖον τοῦ ναοφύλακος, τὸ σχολεῖον καὶ τὰ παρακείμενα οἰκοδομήματα, αἵτινα περιέβαλλον τὴν πλατείαν, ἔλαμπον εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀνδοστόλιστα.

Ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς μητροπόλεως ἤχουν οἱ κώδωνες μετὰ πανηγυρικῆς σοβαρότητος. Τάπητες ἦσαν ἐστρωμένοι. Ῥόδα καὶ ἄλλα διάφορα ἀνθη εὐωδιάζοντα, θαλαροὶ κλάδοι ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος μέχρι τοῦ ἁγίου βήματος. Καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ἐπεκράτει ἡρεμία καὶ εὐλάβεια, οἷα ἀρμόζει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ.

Τώρα ἔπαυσεν ἡ κωδωνοκρουσία. Τὸ ἀνυπομόνως καὶ περιέργως περιμένοντες νυμφικὸν ζεύγος ἐπεράνη. Ἰσχυραί, μεγαλοπρεπεῖς, ἀνυψοῦσαι τὴν καρδίαν καὶ πνιγοῦσαι τὴν ψυχὴν ἱερῶν φρικιάσεων, ἔρρευσαν αἱ ἀρμονίαι τοῦ πολυσυρίγγου ὀργάνου τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐπλημύρουν ὅλον τὸν ναόν.

Τώρα εἰσέρρευσαν καὶ τὰ στίφη τῶν περιέργων καὶ κατέλαβον ὅλα τὰ θρανία μέχρι τοῦ ἁγίου βήματος. Ἦδη ἐγέμισαν τὸν ναόν αἱ μελωδικαὶ φωναὶ τοῦ χοροῦ τῶν παιδῶν. Ἡ ὁσμὴ τῶν κονιορτῶν σορῶν ἐκ τῶν καμαρωτῶν τάφων μετὰ τὰς μεγάλας σιδηρὰς θύρας, ἡ πνοὴ παλαιῶν χρωμάτων καὶ πνιγοῦσαι τὴν ψυχὴν ἱερῶν φρικιάσεων ἐπλήρουν τὸν εὐρὺν χώρον τοῦ ναοῦ μετὰ τοὺς μεγάλους γοτθικοὺς στύλους του. Ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς του διὰ τῶν μεγάλων παράθρων, ἐχρῶσιν τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων μετὰ τὰ ἀρχαιοπρεπῆ πλαίσια, ὥλισθαίνε ἀνὰ τὰς μαρμαρίνας πλάκας τῶν τάφων καὶ ἀνὰ τὰς ἀργυροχρῶους σύριγγας τοῦ ὀργάνου, περιέβαλλε δὲ διὰ τῆς λαμπρότητος του καὶ τὴν μεγάλην εὐγενὴ ὁμήγυριν τῶν εὐπατριδῶν μετὰ τὰς ποικίλας στολὰς καὶ τὰ παράσημά των, ὡσαύτως δὲ τὰς γυναῖκας μετὰ τὰ συρόμενα μεταξωτὰ φορέματα, καὶ τέλος ἐλάμπρυνε τὴν μορφήν τοῦ ἱεροκέρκυκος, ὅστις ἴστατο ἐκεῖ περιμένων καὶ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸ μέλαν βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐγκεχαράγμενος μικρὸς χρυσοῦς σταυρὸς.

Ὁ ἥλιος ἐφώτιζεν ὡσαύτως τὸ σήμερον ἐκτάκτως ὡχρὸν καὶ μαραμένον πρόσωπον τοῦ γαμβροῦ, τοῦ κόμητος Φέλιξ φὸν Βίτσδορφ, καὶ τὴν νεανικὴν καὶ εὐχαρὶν μορφήν τῆς νύμφης, ἥτις ἴστατο πλησίον του ἐν καλλονῇ ὄντως ἐπιβλητικῇ.

Καὶ τώρα ἔπαυσαν αἱ ἀρμονίαι τοῦ ὀργάνου καὶ αἱ ψαλμοφθαῖ τοῦ χοροῦ, καὶ ἤρξατο ἀκουομένη ἡ φωνὴ τοῦ ἱεροκέρκυκος. Ἀλλὰ μόλις οὗτος ἐπρόφερεν ὀλίγας λέξεις, ὅτε αἰφνης ὁ κόμης Φέλιξ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε ὁ κόμης Σλείβεν ἐσπευσεν ἐντρομος νὰ φέρῃ μίαν καθῆκλαν ἐκ τοῦ πλησίου μέρους, ἐνθα εἶχεν ἡδὴ ἀρχίσῃ τὸ πλῆθος κινούμενον. Μεγάλῃ ἀπροσδόκητος ἀδυναμία ἠνάγκασε τὸν γαμβρόν νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς ἱσταμένης νύμφης καὶ οὕτω ν' ἀκούσῃ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τὸν λόγον τοῦ ἱεροκέρκυκος.

Ὅτε δὲ ἐτελείωσεν ὁ λόγος, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκέλευσε τοὺς εὐλα-

βῶς ἀκρωμένους ν' ἀλλάζωσι τοὺς δακτυλίου, τότε ἐξ αἰφνης ὁ κόμης Φέλιξ ὑπὸ φοβεροῦ πόνου καταληφθεὶς ἐπέσε μετὰ τὰς χεῖρας τὸ στήθος του, ἀνέπνευσεν ὀλίγας φορές μετὰ μεγάλης δυσκολίας, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀναπνέψας βραχυῖαν τινα κραυγὴν καὶ — πρὸς ἀπερίγραφτον φρικὴν πάντων τῶν παρισταμένων, ἐξέπνευσεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς δὲν εἶχε προορίσῃ δι' αὐτόν.

Οὔτε κωδωνοκρουσία, οὔτε ἀρμονίαι τοῦ ὄργανου, οὔτε λόγοι τοῦ ἱεροκέρκους πλέον! Ἀλλὰ ἀπαίσιος ψιθυρισμὸς μεταξὺ τοῦ πλήθους, ὅπερ αἰφνης ἐπολλαπλασιάσθη, ὥς ἂν εἰ ἐφύετο ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Σφοδρὰ κίνησις ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ἁγίου οἴκου — καὶ πενθηφοροῦντες καὶ τεθλιμμένοι ἄνδρες, οἵτινες, ἀφροῦ τὸ πλῆθος διετάχθη νὰ ἐξέλθῃ, κατέδεσαν τὸν νεκρὸν τοῦ κόμητος ὑπὸ τὰς γοτθικὰς στήλας τοῦ ναοῦ.



Ἡ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ.

Καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων ἐφαίνετο ὥς ἂν εἰ ἀρυννίσθησαν ἐκ τῶν τάφων των, διότι ἀπαίσιος ψιθυρισμὸς, μὴ ἀκουστὸς καὶ ὅμως αἰσθητὸς, ἐπλήρου τὸν χῶρον τοῦ ναοῦ, ἀφροῦ αἱ θύραι ἐκλείσθησαν καὶ ἐκενώθη παντελῶς τὸ θέατρον τοῦ ἀπροσοδοκίτου καὶ φοβεροῦ συμβάντος.

Ὁ κόμης Φέλιξ φθὼν Βίτσδορφ ἀπέθανε καὶ μόνος αὐτοῦ κληρονόμος ἦτο ὁ υἱὸς του, ὁ Καϊῦ.

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ μακαρίτου ἀνευρέθη μία διαθήκη, ἣτις ὠρίζεν ὅπως, ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ, τὸ μὲν κτῆμα μετὰ τὰ εἰσοδήματα περιέλθωσιν εἰς τὴν κυριότητα τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας, ἡ δὲ σημαντικὴ περιουσία εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καϊῦ. Ἄν ὁ κόμης Φέλιξ ἀπέθνησκεν ὀλίγα δευτερόλεπτα βραδύτερον — ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία εἶχεν ἤδη ἐξελεύσῃ ἀπὸ τοῦ δακτύλου τὸν δακτύλιόν της ὅπως τὸν ἀνταλλάξῃ — ἡ λαμπρὰ περιουσία θὰ ἐγίνετο ἰδιοκτησία της. Τώρα ὅμως ἔμενεν ὁ Καϊῦ κληρονόμος πάσης τῆς καταλειφθείσης περιουσίας.

Ὁ κόμης Σλείβεν ἦτο ὅλως διόλου τεταραγμένος, σχεδὸν ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ἡ γηραιά, κάτισχνος κεφαλὴ του ἐκλονεῖτο περισσότερον παρὰ ποτὲ μεταξὺ τῶν ὕψηλων καὶ σκληρῶν κολλάρων του, ἡ δὲ καπνοσφριγὺς ἐκινεῖτο ἀδιακόπως εἰς τὸ στόμα του, μὴ εὐρίσκουσα στήριγμα μεταξὺ τῶν ὀλίγων καὶ ἀραιῶν ὁδόντων.

Τὴν ἀταραξίαν της ἐτήρησε μόνῃ ἡ γηραιὰ κόμισσα, ἡ σύζυγός του, ἣτις οὐ μόνον τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὴν λυπηρῶν πραγμάτων καὶ προσώπων ἀλλὰ

καὶ ἐνήργησεν ὅπως ὁ Καϊῦ ἀκόμη κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν λάβῃ τὴν εἰδησίαν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Καϊῦ ἐφθασε τόσον ταχέως, ὥστε εὗρεν εἰσέτι ἐν τῇ πόλει Σ. παρούσαν τὴν οικογένειαν Σλείβεν, ἣτις ἔμεινεν ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὴν κηδείαν.

«Ὁ κόμης Βίτσδορφ ἐφθασε!» ἐφώναζεν ἡ Μερτσέδες Σλείβεν τεταραγμένη καὶ ἔτρεξε μετ' ἐρυθρὰς τὰς παρειὰς εἰς τὸ κοιτὸν δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὸ ὅποιον κατέλυν ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα Σλείβεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ Δρόνιγχωφ.

Ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον, καὶ ἐκύταζεν ἀπὸ μίας ὥρας ὡς ἀφηρημένη εἰς τὴν ὁδόν. Ἐσκέπτετο περὶ τῶν ἀπολεσθεισῶν ἐλπίδων της, περὶ τοῦ φοβεροῦ δυστυχήματος ὅπερ τὴν ἐπληξε, περὶ τοῦ μέλλοντός του καὶ περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἐραντάζετο ζωηρῶς τὴν παλαιὰν μονοτονίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ βίου, ἣτις ἤδη τὴν ἐπερίμενε, καὶ ἀνε-



Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ.

λογίζετο μετὰ φρίκης ὅτι οὐδεμίαν πλέον ἐλπίς ὑπῆρχεν ὅπως μεταβληθῇ αὐτὸς ὁ βίος. Καὶ πλεῖστα δευτερεύοντα ζητήματα, αἵτινα δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλογισθῇ κατὰ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τοῦ δυστυχήματος, ἀπησχόλουν ἤδη τὸ πνεῦμά της. Μετὰ πόσας καὶ ὁποίας δυσίας κατάρθωσαν οἱ Σλείβεν νὰ πορισθῶσι τὴν ἀνάλογον πρὸς τοιοῦτον γάμον φερνήν, εἰς πόσας φροντίδας καὶ εἰς πόσους κόπους ὑπεβλήθη ἡ μητριὰ της, πῶς ἐφαίνετο ἀνανεασθεὶς ὁ γηραιὸς πατὴρ αὐτῆς ἐκ τῶν χαρμοσύνων περὶ τοῦ μέλλοντος προσδοκιῶν, καὶ πόσον τεθλιμμένος καὶ καταβεβλημένος ἐφαίνετο τώρα, ὅτε εἶδε διαπτόμενον τὸν θερμότητά του πόθον, τὰς ἐλπίδας του διὰ παντὸς ἀφανισθείσας!

Καὶ τὰ λόγια τοῦ κόσμου! καὶ ὁ κόμης Καϊῦ! — Ὁ κόμης Καϊῦ; — Καὶ τώρα αὕτη ἡ ἰδίᾳ ἠναγκάσθη νὰ τὸν καλέσῃ, οὐχὶ διὰ νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχίαν της, ἀλλὰ διὰ νὰ θάψῃ αὐτήν. Ὁ κόμης Καϊῦ! Ἀκριβῶς τώρα ὁ νοῦς τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας ἐστρέφετο ἀποκλειστικῶς πρὸς αὐτόν.

Αὐτὸς τὴν ἡγάπα — καὶ αὕτη δὲν ἤξευρε ἀν' ἀντιγάπα αὐτόν. Ἀλλὰ μήπως ἐξ ἀγάπης παρεκινήθη νὰ εἰπῇ τὸ νὰ εἰς τὸν γηραιὸν μνηστήρα μετὰ τὴν λευκὴν κόμην; Ὁχι! Ἡσθάνθη ἑαυτὴν τιμωθεῖσαν καὶ κολακευθεῖσαν διὰ τῆς προτάσεώς του. Ἐσέβετο τὸν γέροντα, εἶχεν αἰσθήματα ὑπολήψεως πρὸς αὐτόν, καὶ ἡ ὑποταγὴ του ἐκολάκευε τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὸν δεσποτισμὸν της. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μόνοι λόγοι, δι' οὓς συγκατετέθη νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ!

Ἀλλὰ μήπως εἶχεν ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τὸν Καϊῦ; Δὲν θὰ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐπ' ἱσῆς τιμωμένην καὶ κολα-

κευομένην διὰ τῆς προτάσεώς του; Καὶ δὲν ἦτο φυσικώτερα καὶ λογικώτερα ἢ διὰ βίου συνένωσις δύο ἀνθρώπων, συγγενῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν; Καὶ δὲν ἐδικαιούτο νὰ προσδοκῇ παρὰ τῷ πλευρῷ τοῦ Καῦ περισσότεραν εὐτυχίαν, μεγαλητέρας ἀπολαύσεις τοῦ βίου; Καὶ δὲν ἐδικαιούτο νὰ ὑπερηφανεύεται ἔχουσα ὡς σύζυγον τοιοῦτον ἄνδρα, οἷος ὁ Καῦ;

Βεβαίωτατα! Καὶ ὅμως ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς αὐτὴν τὴν ιδέαν, καὶ πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐτῆς δὲν ἴσχυον ὅπως καταστήσωσιν αὐτῇ ποθητὴν τὴν μετὰ τοῦ Καῦ συνένωσιν. Ὁ δεσποτικός, ὁ ἀπότομος καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα μηδεμίαν ἀντίστασιν ἀνεχόμενος χαρακτήρ του ἐνέπνεεν ἀνέκφραστον τινα φόβον εἰς τὴν Κλεμεντίναν 'Ιουλίαν. Ὅλη τῆς ἡ ὑπερηφάνεια κατεξανίστατο κατὰ τῆς σκέψεως ταύτης.

Ἀνωτέρα τοῦ ἔρωτος μὲ ὅλας τοῦ τὰς ἀποχρώσεις εἶνε ἡ συμπάθεια. Αὕτη εἶνε τὸ κυριώτατον στήριγμα τοῦ ἔρωτος. Ἄνευ τῆς συμπάθειας ἡ ἀγάπη ἡμῶν πρὸς τὴν γυναῖκα θὰ ἦτο μόνον πρόσκαιρος φλόξ τοῦ πάθους. Σπανίως δὲ ἐκ τῆς οδοῦ ταύτης ἐκπηδᾷ ὁ θεὸς οὐκ ἐπὶ τῆς ὁμοφροσύνης καὶ τῆς ἐν τῇ συμβίψει ἁρμονίας. Ἡ συμπάθεια καὶ ὁ ἔρως ἔχουσι μυρίους ὀφθαλμούς, ἀλλ' ὅταν λείψῃ ἡ συμπάθεια, ταχύτατα κλείονται τὰ βλέφαρα τοῦ ἔρωτος.

Ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ ἀναστατάσει διατελοῦσα ὑπεδέχθη ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ τὸν Καῦ, καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ φερθῇ πρὸς αὐτόν. Ὁ Καῦ ἦτο σοβαρός, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ἐκτάκτως τεθλιμμένος, ἐφρόντιζε δὲ περὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων μετὰ τοσαύτης ἡρεμίας καὶ ψυχικῆς ἀταραξίας, ἥτις προσέβαλλε σχεδὸν τὴν Κλεμεντίναν 'Ιουλίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐνδομύχως ὁ Καῦ δὲν ἠσθάνετο δριμύ ἄλγος, ἀλλὰ μόνον αἰσθημὰ τι βαρυθυμίας κατέλαβεν αὐτόν. Οὕτε ἠδύνατο νὰ συμπωνῇ πρὸς τὴν Κλεμεντίναν 'Ιουλίαν, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι αὕτη δὲν ἠγάπησε μὲ τὴν καρδίαν τῆς τὸν ἀποθανόντα, ἀλλ' ἔλυπετο μόνον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐλπίδων τῆς. Καὶ τοιαύτας διαψεύσεις τῶν ἐλπίδων ὑφίστανται καὶ πλείστοι ἄλλοι ἄνθρωποι κατ' ἐκάστην ἡμέραν. Ὁ δὲ χρόνος ἰατρεῖται τὰ πάντα.

Ἀλλὰ τὰ αἰσθημὰ τοῦ ἔρωτος διηγέρθησαν ἐκ νέου καὶ μετὰ μεζόνος ἐντάσεως ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Καῦ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Κλεμεντίνας 'Ιουλίας.

Καὶ ἤδη ἔλαβε πλέον στερεὰν τὴν ἀπόφασιν νὰ δοκιμάσῃ καὶ πάλιν τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ δι' ἀπλῶν ὑπαινιγμῶν, ἀλλὰ δι' ὀρισμένης προτάσεως γάμου.

Καὶ ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ προσηθάνθη τὸν σκοπὸν τοῦτον τοῦ Καῦ καὶ ἐνέπεσεν εἰς σφοδρὸν ἐνδόμυχον ἀγῶνα. Ἡδύνατο λοιπὸν καὶ πάλιν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ μονοτόνου καὶ πλήρους στερήσεως βίου, καὶ νὰ γείνῃ πλουσία, ἰσχυρά, ἀνεξάρτητος! Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ. Εἰμπορούσε νὰ εἴπῃ τὸ ὄχι εἰς τὸν Καῦ, ἂν οὗτος θάπτον ἢ βράδιον ἀπέτεινεν εἰς αὐτὴν ἐκ νέου τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

Ἀμφοτέρω ἔτρεμον, προκειμένων νέων ἐκδηλώσεων καὶ ἐξηγήσεων· ὁ μὲν Καῦ, διότι ἠσθάνετο ὡς προσβολὴν τῆς ὑπερηφανίας του, νὰ προσέλθῃ καὶ πάλιν παρακλητικῶς πρὸς μίαν γυναῖκα ἥτις τὸν ἀπέκρουσεν· ἡ δὲ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ, διότι εἰς τοὺς παλαιούς διαταγμούς τῆς, προσετίθετο ἤδη καὶ ἡ αἰσχὺνη, νὰ παραδοθῇ εἰς ἄνδρα, πρὸς τὸν ὅποιον ἠρνήθη τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτος. Δὲν θὰ εἶχε δικαίον ὁ κόσμος νὰ λέγῃ ἔπειτα ὅτι ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο ἀνδρῶν ἦτο ἡπατημένος; Ἡδύνατο μία γυνὴ νὰ χαρίζῃ τὴν καρδίαν τῆς κατὰ τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις; Διότι ὁ κόσμος — ὁ κόσμος κρίνει πάντοτε κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ κλίνει πάντοτε εἰς τὴν παραδοχὴν ὅτι αἱ πράξεις τοῦ πλησίον ἔχουσιν ἀγενῆ ἐλαττήρια.

Ὅτε ὁ Καῦ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Σλείβεν κατέλιπε

τὴν Κλεμεντίναν 'Ιουλίαν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τότε ἡ Μερτσέδες, ἥτις εἶχε παρατηρήσῃ τὰ πάντα περὶ αὐτῆς ἐν σιωπῇ μὲν ἀλλὰ μὲ ζωνοῦρα βλέμματα, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ εἶπε:

«Εἶνε νόστιμος! ἀλήθεια; Πόσον φυσικὸ, πόσον ἀνοιχτὸ καὶ ἑλκυστικὸ εἶνε τὸ φέρεμά του! Αὐτὸς εἶνε ἄνδρας! 'Ιουλίᾳ. — (Ἡ Μερτσέδες ὠνόμαζε τὴν ἀδελφὴν τῆς πάντοτε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα). — Λές, τώρα ποῦ πεθάνε ὁ πατέρας σου, νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐδῶ καὶ νὰ κατοικήσῃ 'ς τὸ παλάτι του;»

Ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ συνῆλθεν αἰφνης ἐκ τῶν ὀνειροπολήσεων τῆς καὶ παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν τῆς δυσηρεστημένη καὶ ἀπορούσα: «Τί εἶπες; Μερτσέδες;»

Ἡ Μερτσέδες ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ προσέλαβε χλευαστικὴν ὀψιν. «Ναί, εἶπα καὶ τί! Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Δὲν ἀξίζει νὰ τυπωθῇ.»

«Ὡμίλησες περὶ τοῦ κόμητος Καῦ. Τὸ ἤκουσα καλὰ, ἂν καὶ ἤμουν ἀφρημένη. Ναί, ἔχεις δίκην. Εἶνε ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος.»

«Γνωρίζεσθε λοιπόν;»

Ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ κατένευσε. «Ἦτο τότε μαζὴ μὲ τὸν κόμητα Φέλιξ 'ς τὸ Ἀμβρογγον» εἶπε.

«Ἄ — ἅ! ἔτσι!» ἀνεφώνησεν ἡ Μερτσέδες μὲ ὀλάνοικτον στόμα καὶ παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μὲ ἐταστικὸν βλέμμα.

«Ἄφησε δὲ τὲς ἀνοησίες, Μερτσέδες!» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ μετ' ὀργῆς «Γίνου ἐπὶ τέλους ὀλίγον τι σοβαρώτερη καὶ φρονιμώτερη, καὶ μὴ τροχίζεις τὴ γλῶσσά σου εἰς ὅλα τὰ πράγματα.»

«Πόσον κακὴ εἶσαι!» ἐφώναζεν ἡ Μερτσέδες δυσηρεστημένη. «Κακὴ; Εἶμαι σοβαρὰ καὶ ἔχω λόγους νὰ εἶμαι τοιαύτη. Αἱ ἀστείότητές σου εἶναι ἄτοποι καὶ ἄκαιροι, σήμερα ὅπως πάντοτε. Εἶσαι προπετής, ἀπερίσκεπτος καὶ πολλάκις πολλὸ ἀνόητος.»

Ἡ Μερτσέδες ἐκίνει σπασμαδικῶς τοὺς ὀλίγον τι μακροὺς, ἀλλὰ χιονολευκοὺς δακτύλους. Ὑπὸ τὴν πολυπτυχον ἐσθῆτα φύκετο τὸ στήθος καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστραπτον ἐπὶ ταῖς μομφαῖς τῆς ἀδελφῆς.

«Δὲν ἴσουν ποτὲ νέα! Δὲν ἴσουν ποτὲ νέα, 'Ιουλίᾳ;» ἠρώτησε καὶ ἐστάθη μὲ ὑψωμένην καὶ ἀγέρωχον τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ πεισματῶδη ἐν τῷ προσώπῳ ἑκφρασιν ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ἡ γηραιὰ κόμησσα Σλείβεν.

«Τί συμβαίνει πάλιν;» ἠρώτησεν ἀνήσυχος.

«Ἡ 'Ιουλίᾳ μὲ ἐπιπλήττει, ὅπως πάντοτε, χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες μετ' ὀργῆς.

«Εἶνε ἀνυπόφορος;» ἐψιθύρισε ἡ Κλεμεντίνα 'Ιουλίᾳ, τῆς ὅποιος τὸ τραχὺ καὶ σκοτεινὸν πρόσωπον ἐφαίνετο σήμερον ἐτι ἀπεχθέστερον ἢ ἄλλοτε. Ἐν τῇ μελαίνῃ πενθίμῳ ἐσθῆτι ἡ φραιότης αὐτῆς ἐπηξάνετο, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐν τῇ ὀργίᾳ καὶ πεισματῶδει ἐκφράσει εἶχε τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπαίσιον τι καὶ ἀπεχθές.

Κατὰ βᾶδος ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ συνεφώνουν καὶ συνενοοῦντο κάλλιστα. Ἐσέβοντο ἀλλήλας ἄνευ αἰσθημᾶτος ἀγάπης. Ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ μυχῷ τῆς καρδίας τῆς ἠσθάνετο ἡ γηραιὰ κόμησσα εὐχαριστήσιν τινα ἐπὶ τῇ ἀπομακρύνσει τῆς Κλεμεντίνας 'Ιουλίας ἐκ τοῦ οἴκου, ἂν καὶ κατ' ἀρχὴν προετίμα νὰ τίθεται πρὸς τὸ μέρος τῆς προγονῆς τῆς, ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἶχεν ἄδικον, παρὰ νὰ φαίνεται μεροληπτοῦσα ὑπὲρ τῆς ἰδίας θυγατρὸς τῆς.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην λοιπὸν, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ καλὰ καλὰ τί συνέβη, ἐπέπληξε τὴν Μερτσέδες διὰ τὴν προπέτειάν τῆς καὶ τὴν διέταξε νὰ μὴ δώσῃ πλέον καμμίαν ἀφορμὴν εἰς ἐριδας πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, μετὰ σχετικοῦ ἀφθιδίου (ἐν σελ. 49).
2. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΙΤΣ, Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΡΩΣΣΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ (ἐν σελ. 53). — Ἐγεννήθη ἐν Πιερουπόλει τῇ 6 μαΐου 1868.
3. ΤΙ ΕΝΝΟΕΙΣ; Εἰκὼν ὑπὸ Εὐγενίου Klimsch (ἐν σελ. 57).
4. Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ καὶ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ (ἐν σελ. 60). Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ὀνομάζεται Μουτσουχίτο, ἐγεννήθη τῇ 3 Νοεμβρίου 1852 καὶ ἐνυμφεῦθη τῇ 9 Φεβρουαρίου 1869 τὴν νῦν αὐτοκράτειραν Χαρὸκου.